

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicolo d. Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 35.000

Letna inozemstvo Lir 50.000

Zračna pošta inozemstvo Lir 80.000

Poštno čekovni račun: štev. 11234499

Leto XL. - Štev. 42 (2021)

Gorica - četrtek, 3. novembra 1988 - Trst

Posamezna številka Lir 1000

Pred 70 leti

V začetku novembra 1918, torej pred 70 leti, je bilo konec prve svetovne vojne. Italija slavi »la vittoria di Vittorio Veneto« 4. novembra, ko so njene čete predrle fronto na Piavi. Nemčija, zaveznica Avstrije, pa je podpisala premirje 11. novembra istega leta. Tako se je končala prva svetovna vojna.

Začela se je konec avgusta 1914 v prepiranju, da bo to le kratek sprehod zoper Srbijo kot kazni, ker so srbski teroristi ubili nadvojvodo Ferdinanda in njegovo ženo v Sarajevu 28. junija 1914.

Namesto kratkega sprehoda smo imeli spopad, ki je trajal več kot štiri leta in je prvi v zgodovini dobil naziv »svetovna vojna«. Saj se je prvič v zgodovini zgodilo, da so direktno ali indirektno bile zapletene v spor skoro vse države sveta; tudi v Afriki, predvsem pa v Evropi in v Sev. Ameriki (ZDA in Kanada). Ob koncu so bili sicer nekateri »porazeni« in drugi »zmagovalci«, toda vsi so bili tepeni zavoljo ogromnih človeških žrtev in materialnih izgub.

SPOMIN NA PRVO SVETOVNO VOJNO

V tej vojni je bolj kot kdaj prej trpele tudi naša primorska zemlja od Sv. Višarja do Jadrana. Saj štejemo 12 soških bitk, v katerih je padlo skupno na obeh straneh nad 700.000 vojakov. Uresničile so se besede Simona Gregorčiča, naslovljene Soči: »In ti mi boš krvava tekla...«

Še so živi med najstarejšimi našimi ljudmi spomini na tiste čase, pri vojaki spomin na fronto, pri civilistih spomini na begunstvo. Trajen spomin pa so tri velika pokopališča, italijanski v Redipugli in na Oslavju ter avstrijsko prav tako v Redipugli, čeprav manj znano. Na tem pokopališču počivajo avstrijski vojaki, ki so po večini padli na Piavi. Pokopališča avstrijskih vojakov na Krasu, v Vipavski dolini, ob Soči so danes v glavnem izbrisana ali vsaj pozabljena.

Prav pa je, da so ostala prva tri ne samo v spomin, pač pa tudi v opomin, kako se v vojni in nasiljem ne rešujejo problemi in spori, saj je prvi svetovni vojni sledila druga čez komaj dobrih 20 let, ki jo lahko imamo za nadaljevanje prve. Saj je šlo v bistvu za enake probleme, za nadoblast Nemčije nad Evropo in s tem nad svetom.

NE VOJNA NE MIR

Čas med prvo in drugo svetovno vojno smemo imeti bolj za premirje kot za pravi mir. V Italiji se je namreč pojavil diktatorski režim fašizma pod vodstvom Mussolinija, deset let zatem pa nastopila v Nemčiji nacionalsocializem in Hitler. Ta dva režima nista delala za mir, temveč le iskala priložnosti, da razširita svoje meje in popravita »krivice« versajskega miru.

Pa tudi Stalin v Sovjetski zvezi ni bil drugačen. Ustvaril je psihozo, da je njegova država obkoljena in da se mora zato na vse pretege oboroževati. V Evropi ni zavladal pravi mir po prvi svetovni vojni, ker ni zavladala demokracija in z njo svoboda. Kjer ni demokracije in ni svobode, pa prej ali slej pride do oboroženega obračunavanja med bloki držav ali do revolucije znotraj držav. To je bil nauk, ki se ga lahko učimo iz obeh svetovnih vojn.

40 LET MIRU

Zdi se, da je človeštvo po grozotah obeh svetovnih vojn doumelo, posebno še v zahodni Evropi, kjer smo povsod dobili demokratičen družbeni rad. Ta sicer ni idealen, toda že 40 let ohranja mir in smo prišli celo do tega, da se znova ustvarja »Združena Evropa«. Nekdanja stara sovražnika Francija in Nemčija vzorno med seboj sodelujeta, se pogovarjata, prav tako ostale države zahodne Evrope. Ustvarile so Evropsko gospodarsko skupnost, imamo celo Evropski parlament. Nesoglasja med državami se rešujejo z diplomatskimi razgovori, s političnimi srečanji. Tako smo srečno preživeli 40 let miru v

Evropi.

Tudi spomini na obe vojni ne zbuja več kakih povračilnih želja ali zahtev po nasilnem spreminjanju državnih mej. Celotno zadevo dveh Nemčij ni sedaj razlog za nasilno iskanje njih združitve, četudi je problem vedno navzoč v politiki ZR Nemčije. Spoznali pa so, da je treba pustiti času čas.

Podoba je, da je takšna politika najbolj uspešna in prava pot do miru. Po zadnji svetovni vojni smo bili priče res neverjetnim zasukom. Zadnji tak zasuk je pojava Mihaila Gorbačova v Sovjetski zvezi ter njegova »glasnost« in »perestrojka«. Vedno bolj so politiki prepričani, da ne gre več le za nove besede, marveč da za njimi res tiči nekaj novega v tej državi. Nov duh znotraj države in novo gledanje na meddržavne odnose.

Vtis je, da diktatorsko vodenje države popušča vsaj do neke mere in da Sovjetska zveza ne vidi več svojega sovražnika v kapitalističnem svetu, temveč da hoče imeti z njim normalne gospodarske odnose in tudi omejiti tekmo v oboroževanju.

Sedemdesetletnico konca prve svetovne vojne smemo zato obhajati z nekim optimizmom, da se bo mir na svetu vedno bolj utrjeval in da bo tretje tisočletje videlo ne samo Združeno Evropo narodov od Atlantika do Urala, marveč tudi zmago demokratičnih in človeških pravic v vseh državah na svetu in da ne bomo več govorili o večinskih in manjšinskih narodih, marveč da bodo vsi narodi in vsa ljudstva uživali vse pravice, ki jim gre do naravnega prava in po evangelijskem nauku. Kh.

Dan veselja za litvanske katoličane

Vse tri baltske republike, Estonka, Letonska in Litva, ki jih je leta 1949 Stalin po predhodnem dogovoru s Hitlerjem nasilno vključil v Sovjetsko zvezo, po skoro pol stoletja zatiranja in preganjanja vernikov in drugih domoljubov, doživljajo po zaslugi Gorbačove »perestrojke« nov verski in narodni preporod.

Pred dvema tednoma je Litva dobila novega partijskega voditelja. Je to Algirdas Brazauskas. Eno prvih njegovih dejanj je bilo, da se stolnica v Vilniusu, posvečena sv. Kazimiru in leta 1960 spremenjena v galerijo umetnosti, vrne katoliški Cerkvi. Novica je bliskovito obšla vso deželo in v nedeljo 23. oktobra se je pred stolnico zbralo, kljub ostrumu mrazu, sto tisoč Litvancev, da izrazijo svoje veselje nad vrnjenim svetiščem. Njihovo veselje je bilo še večje, ker je sv. mašo na prostem opravil kardinal Vincentas Sladkevičius, redni nadškof v Vilniusu, ki pa že od leta 1961 ne more vršiti svoje službe, ker so ga oblasti zaradi »civilne nepokorščine« tisto leto internirale v kraj Zagare, 300 km proč od Vilniusa.

Tedaj je sedanjí kardinal dobil ukaz, naj sporoči svojim duhovnikom, da ne smejo skupinsko pripravljati otrok na prvo spoved in sv. obhajilo, ampak le posamično. Škof Sladkevičius tega ukaza ni hotel izvršiti, zaradi česar so ga poslali v pregnanstvo, ki je trajalo 27 let.

Letos 28. septembra pa je smel priti v Rim in je tam ostal do 19. oktobra. Tako se je lahko srečal s sv. očetom in mu vse poročal iz prve roke. Papež ga je imenoval za kardinala »in pectore« (ime je ohranil zase) že junija 1979, letos v zadnjem konzistoriju pa je njegovo ime razglasil.

Drugi razlog veselja za Litvance pa je bil kongres gibanja »Sajudis«, ki je bil v športni palači v Vilniusu v soboto 22. in nedeljo 23. oktobra. Uradno so ga organizatorji predstavili kot »Gibanje za perestrojko«. Debata je bila zelo vroča, saj je po pisanju sovjetske agencije Tass pri-

vsaka štiri leta, ki naključno to letoletje sovpadajo z letom olimpijskih iger, prvi terek po prazniku Vseh svetih, letos 8. novembra, prebivalci Združenih držav Sev. Amerike (ZDA) volijo svojega državnega predsednika.

Splošno razširjeno je prepričanje, da Severoameričani volijo svojega predsednika na najbolj neposreden način, toda dejstvo je drugačno. Predsedniški volilni sistem je v ZDA posreden, preko takozvanih elektorjev, tj. velikih volilcev, in še precej zapleten je. Zanj so se že leta 1787 odločili sestavljalci severnoameriške ustave (ta se ves čas ni spremenila), trdno prepričani, da je bolje, če pri izboru predsednika, ki ima po ustavi dokaj velika pooblastila, odločajo bolj razgledani elektorji kot pa vsi volilci.

Teh elektorjev je skupaj 538: sto za senat, 435 za predstavniški dom in trije za zvezno prestolnico Washington. Kandidat torej, ki na volitvah dobi polovico glasov in še en glas povrh, tj. 270, postane predsednik ZDA.

So pa v takem sistemu volitev tudi neke pomanjkljivosti. Prva je ta, da posamezne zvezne države (teh je 50) nimajo istega števila velikih volilcev. Največ jih ima npr. Kalifornija (47), za njo pride New York (36), potem Texas (29), najmanj pa Aljaska, Wyoming, Severna in Južna Dakota, Vermont in Delaware, vse te komaj po tri. Prav zaradi tega so glasovi volilcev v posameznih državah različno vredni. Druga pomanjkljivost je pa v tem, da lahko na volitvah zmaga kandidat, ki je dobil večino elektorjev, ne pa večine glasov. To je sicer bolj izjema kot pravilo, a se je v zgodovini ZDA že zgodilo.

Šlo do pravih izzivanj. Eno takih je bila zahteva po popolni ločitvi Litve od Sovjetske zveze.

Vendar so mogli zborovalci neovirano sprejeti programske točke novega gibanja, ki ga je pozdravil celo novi partijski tajnik Brazauskas, objavil pa v celoti ves litvanski tisk, tudi tisti v ruščini. Program vsebuje zahteve, ki bi njegove avtorje še pred tremi leti privedle v najmanj desetletni zapor, če ne na morišče zavoljo dejanj, »posebno nevarnih za državo«. Sedaj pa je omenjeni glavni tajnik dejal, da si želi plodovitega in pozitivnega sodelovanja z gibanjem »Sajudis«. Isti je tudi pristal, da se v prestolnici Litve postavi spomenik vsem žrtvam stalinizma in ustanovi posebna komisija, ki bo preučila tragedijo Litvancev v Stalinovem obdobju. Na zaključku zborovanja pa so udeleženci poslali pozdravni telegram Gorbačovu v Moskvo.

Kako močne so zahteve sprejetega programa, je razvidno npr. iz besed: »Položaj Litve znotraj Sovjetske zveze mora biti urejen na podlagi leninističnih načel o federaciji in enakosti vseh republik s stalno pravico do samoopredelitve.« Z drugimi besedami: litvanski narod ima vsak trenutek pravico zahtevati svojo neodvisnost.

Glede vere pa je rečeno: »Nihče nima pravice vsiliti drugi osebi ideologijo, ki je zanj nesprijemljiva ali prisiliti jo, da govori ali nastopa proti svojemur prepričanju. Prav tako se ne sme otrokom vernih staršev vsiliti brezverska vzgoja, ki je v opreki z njihovo vestjo. Tudi je treba dovoliti ustanovitve ali obnovitev cerkvenih organizacij, katerim mora država priznati pravno osebnost.«

Če se bo duh »perestrojke« res uveljavil v Litvi, in bo program gibanja »Sajudis« postal stvarnost, potem se sme upati, da bo tudi ta baltska država prišla do verske svobode in resnične demokracije.

J-k

Republikanski kandidat George Bush

KAJ PONUJA GEORGE BUSH

Predsedniške volitve v ZDA že dolgo niso samo notranja zadeva te velike federacije, ampak zadeva vsega človeštva, saj so ZDA poleg Sovjetske zveze ključ do miru oz. vojne v sedanjem času. Zato vsa svetovna javnost z nestrpnostjo čaka, kdo od dveh predsedniških kandidatov, George Bush za republikance in Mihael Dukakis za demokrate, bo izšel kot zmagovalac iz tega volilnega spopada. Izbira ameriških volilcev bo imela svojo težo za štiri prihodnja leta v vsem svetovnem dogajanju.

Ker sedanjí predsednik Reagan po ameriški ustavi tretjič ne more več kandidirati, je republikanska stranka postavila za svojega kandidata dosedanjega podpredsednika Georgea Busha. Ta je v svoji volilni kampanji poudarjal, da je bistvo njegovega programa obujanje Reaganove akcije o nujni oživitvi tradicionalnih ameriških političnih, kulturnih in družinskih vrednot. Zato zagovarja odpravo splava in molitev po šolah. Poudarja trg in svobodno konkurenco ter je proti zvišanju davkov. Ponavlja Kennedyjevo geslo »Do miru z močjo« in zagotavlja, da bo njegova uprava sicer nadaljevala z razorožitvenimi pogovori s SZ, ne bo pa se odrekla skoro nobenemu oborožitvenemu programu.

KAJ PA OBLJUBLJA MICHAEL DUKAKIS

Demokratski kandidat Michael Dukakis

Naj najprej povemo, da je grškega porokla in pravoslavne vere, trenutno guverner države Massachusetts na severovzhodu ZDA, ideološko pa levičarski liberalce. Vse to mu v očeh povprečnega Amerikanca ni najbolj v prid. V prid mu tudi ni, da je v svoji državi odpravil prisego zvestobe ameriški zastavi (torej slab patriot), da se upira smrtni kazni (torej podpira zločinstvo), da je po zaporih uvedel začasno spustitev na svobodo kot nagrado za vzorno vedenje (kar je te dni izkoristil črnc William Horton in takoj posilil neko belko, zaradi česar vsa sredstva javnega mnjenja napadajo Dukakisa), da se je zoperstavil uporabi vojaške sile proti Libiji, Grenadi, v Perzijskem zalivu, da je bil proti namestitvi ameriških jedrskih raket v zahodni Evropi. In še in še.

Jasno je, da je Bushu lahko takega človeka prikazati kot nekoga, ki ne pozna moralnih in domoljubnih vrednot. Poleg tega Dukakis ne zna volilec nuditi kaj boljšega kot to obljublja Bush. Edino kar poudarja, da je bolj pristojen za vodstvo države. Ljudje pa tej trditvi dajejo kaj malo posluha.

Še pred štirimi leti sta Reagan in njegov temkec demokrat Mondale svoj program usmerila na konkretne zadeve: inflacija, brezposelnost, odnosi do SZ, regionalne krize kot Afganistan, Perzijski zaliv, Bližnji vzhod. Američani so tedaj potrebovali nekoga, ki bi Moskvi rekel »dovolj«, ki bi povrnil omajano zaupanje v ogromno moč prve sile na svetu, ki bi ozdravil pešajoče gospodarstvo.

Letos pri sedanjí volilni kampanji je vsako razpravljanje o tem postalo odvečno, kot je zapisal list »Economist«. Reagan je umiril iranske ajatole, Ruse je pripravil k razoroževanju in Američanom je vrnil zaupanje v močno državo. Inflacija in brezposelnost sta skoroda izginili.

Kaj naj torej guverner Dukakis v obdobju uspešnosti in miru sploh nudi boljšega kot ponuja Bush kot nadaljevalec Reaganove politike? Očitno se Dukakis tega zaveda, zato ponavlja neprestano: »Jaz bom storil vse to še bolje.« Opozarja na svoje uspehe pri vodenju države Massachusetts, toda javnost si ne želi za predsednika ne liberalca ne tehnokrata.

In le zakaj naj bi Amerikanci njemu bolj zaupali kot Bushu? »Nizki Grk« nima pokazati drugega kot svojo zvezno državo, Bush pa je bil osem let podpredsednik vseh 50 zveznih držav; bil je poslanik ZDA pri Združenih narodih, poslanik v LR Kitajski, direktor vohunske ustanove CIA. »Šest let že doživljamo gospodarsko rast,« govori Bush ameriški javnosti, »ustvarili smo 17 milijonov delovnih mest, smo močnejši ter vzbujamo strah in spoštovanje, SZ smo prisilili k razgovorjanju.« In volilci mu pritrjujejo. Navzoči demokratski pristaši ne najdejo besed, da bi temu ugovarjali. »Pri teh volitvah so v igri predvsem tradicionalne vrednote, ne pa pristojnost,« še priblija Bush. In to je tudi res.

KDO BO TOREJ ZMAGAL?

V demokracijah so presenečenja vedno možna in do njih tudi pogosto pride. Spomnimo se le, kako so Britanci leta 1945 zavrnili Churchilla, ki jih je popeljal v zmago nad Hitlerjem in raje izvolili levičarskega Attleeya, ki je državo v kratkem času gospodarsko oslabil. Vendar to pot vse ankete govorijo o tem, da ima Bush visoko prednost nad Dukakisom.

Toda v ZDA se 8. novembra ne voli samo predsednika. Ta ima sicer veliko oblast, a ga v njegovih odločitvah lahko ohromita obe zbornici: spodnja in senat. Prav to je doživel Reagan v zadnjih dveh letih, ko so republikanci izgubili večino tudi v senatu (v parlamentu je že dolgo nimajo). Bush bo pravi zmagovalac le, če bodo republikanci spet prišli do večine v senatu, to se pravi, da si osvojijo štiri sedeže. To pa še ni gotovo.

Vsekakor pa si svetovna javnost želi, da se bi, kdorkoli bo že vodil naslednja štiri leta ZDA, zavedal svoje velike odgovornosti, ki mu jo nalaga današnji čas ter vse svoje sile in napore posvetil utrjevanju demokracije, svobode in miru.

J-k

■ Na povabilo vlade avtonomne pokrajine Katalonije, ki je del Španije, se je pretekli teden dva dni mudila v Barceloni delegacija izvršnega sveta skupščine SR Slovenije pod vodstvom Dušana Šinigoja. V pogovorih s katalonskimi gospodarstveniki in turističnimi predstavniki se je razpravljalo predvsem o poglobitvi gospodarskega sodelovanja med obema deželama, kar je toliko bolj pomembno, ker se Barcelona pripravlja na olimpijske igre leta 1992.

NAROČNINA ZA »KATOLIŠKI GLAS« V LETU 1989

Italija	40.000 lir
Inozemstvo	55.000 lir
Zračna inozemstvo	85.000 lir

Ženska tlaka

Marija Sreš, doma iz Prekmurja, je redovnica. Pripada Jezusovim misijonarkam. Že sedem let živi med plemenom Adivasi. To je skupno ime za prvotne prebivalce, ki živijo v Indiji na severnem robu Gudarata, na meji z Radžastanom. Takole opisuje svoje življenje.

Večinoma smo revni. Naši ljudje imajo le malo zemlje in se udinjajo kot težaki pri veleposestnikih. Pokrajina je gričevnata, kamnita in pusta, skoraj brez vsake vegetacije. Poleg tega sta zadnji dve leti deževni dobi bili slabi; deževje je prišlo pozno in bilo pičlo. Bilo je pomanjkanje vode skozi vse leto. Umetnega namakanja nimamo in tudi vodnjaki so se posušili. Res je, država je postavila nekaj ročnih vodnih črpalk v nekaterih vaseh, a kaj je ena črpalka za dve sto družin, raztresenih po daljnih gričih?

Ker morajo naši možje na težaško delo k veleposestnikom ali pa iti v mesta, je družinsko življenje okrnjeno. Na ženinah ramenih je odgovornost za dom in otroke. Tak je položaj naših žena. Ker je moje delo večinoma z njimi, vam želim o njih nekaj več povedati. Začnimo s tipično sceno.

»SPLAVITI MORAM!«

Danes jutraj, ko sem sedela na verandi, pride Smita-ben iz Lankšmanpure.

»Ali je danes dispanzer odprt?« je sramežljivo vprašala.

»Ne,« sem odgovorila. »Sestre ni doma. Vrnite se jutri.«

Gledala me je z velikimi očmi, polnimi temnih senc.

»Ali si bolna?« sem jo radovedno vprašala. Tokrat sem jo prvič od blizu pogledala.

»Um, um, tri menstruacije so izostale. Rada bi vedela, če lahko splavim pri vas.«

»Ali ni to tvoj prvi otrok?« sem ji podrobneje pogledala v mladi obraz.

»Ne,« je razlagala; »le-ta bi bil že četrti. Pa moja težava ni v tem; namreč moj mož je mrtev...«

»Oh!« sem sočutno rekla.

»In ti veš, kako je to,« je tiho nadaljevala. »Ne morem roditi tega otroka. Ljudje me bodo obrekovali. Tega ne morem povedati niti svojim staršem.«

»Ali mi lahko poveš, čigav je ta otrok?«

»Mojeega mlajšega svaka.«

»Kaj? On ve za to?«

Prikimala je: »Ve, a ga noče zdaj. Je še v osmem razredu osnovne šole in želi naprej študirati.« Gledala me je z grozo v očeh: »Res, splaviti ga moram in to čimprej. Tega otroka ne smem roditi.«

»Da,« sem odgovorila z globokim sočutjem. »V veliki stiski si.«

»Trijim,« je pritrdila in mi pogledala v oči... »Če tukaj ne morem splaviti, potem pa moram kam drugam. Hitro moram to storiti...« Znova me je globoko pogledala v oči in potem počasi odšla. Jaz pa sem gledala za njo, ko je s počasnimi koraki odhajala po vijugasti poti.

ZENSKA JE LE STVAR

Dogodek iz filma »Ostra paprika« se mi je globoko vtisnil v spomin. Predsednik vaše skupnosti tepe svojo ženo, ker se je razkrila, ne da bi ga prej prosila za dovoljenje. To je tisto, kar naše ženske so: stvari, ne osebe. Tudi doma. Naša žena prehodi milje in milje z lončeno posodo na glavi, da zajame vodo. Ona gre daleč v notranjost gričev in se vrača z butaro drv na glavi, kar se je naučila že kot otrok. Kot da bi bila njena vrednost v količini dela, ki ga opravi!

Naše žene so nepismene. Deklica oprav-

lja hišno delo ali pa pazi na mlajše bratce, medtem ko mati dela na polju, ali pa jo dajo za služkinjo ali pastirico veleposestniku. Namesto žene odloča mož; tudi če gre k zdravniku, potrebuje njegovo dovoljenje. Ženska nima nobenega premoženja niti lastnih dohodkov. Hčerke niso dediči po očetu. Ko se očetova kmetija deli med sinove, se mora hčerka s prstnim odtisom odpovedati svojemu deležu.

Mož lahko odslovi ženo brez razloga in privede drugo. Žena pri tem ne odloča, pač pa mora vse tiho sprejeti in prenesti. Ne sme se braniti ali pa povedati svojega mnenja pred vaškimi očaki, ki odločajo o njeni usodi. Spominjam se primera, ko so leti moškega kaznovali, ker ni javno pretepel svoje žene, ko je protestirala, ker je prehitro odpustil neki dolg.

Tudi poročene žene so žrtev moških strasti. Posebno še, če gre za bogatega moškega, žena ne sme odkloniti. Večkrat bratje prodajajo svoje sestre, možje svoje žene in očetje svoje hčerke. Takšno je namreč preklestvo revščine in pomanjkanja, da je vsak pripravljen na vse, le da si pridobi nekaj za pod zob. In kljub temu, kot smo videli v primeru Smita-ben, nobena ženska ne sme roditi nezakonskega otroka. Mora ga splaviti tudi za ceno lastnega življenja.

Naše ženske se zavedajo svojega položaja in izkoriščanja, vendar se posamično ne morejo emancipirati. Sam način življenja, kočje, vsaka na svojem griču, jih razdvaja. Težko jih je zbrati v skupino ter v borbo za dostojanstvo in svobodo. Je le ena potreba, ki jih vodi skupaj in to je materialna. Le ko gre za vprašanje preživetja, pozabijo na razdalje in delajo skupno.

Še dolgo sem slutila, da se z izboljšanjem ekonomskega položaja poveča v ženski samospoštovanje. Izkušnja plačnega dela mi je to slutnjo potrdila. Kljub temu mora naša ženska spremeniti mnenje o sebi: potrebna je globoka kulturna prenova. Moramo misliti dobro o sebi, čutiti pozitivno v sebi, če hočemo ustvariti pesem, umetnost in ples. To je, če hočemo odigrali svojo življenjsko vlogo.

Hrvaška tragedija pri Pliberku

Hrvatje počasi odkrivajo grozoto svoje pliberške tragedije. Najnovejša knjiga V. Nikolića podaja sledeče podatke: Umikalo se je 250.000 vojakov in civilistov. Rešilo se jih je kakih 40.000, vsi drugi so bili vrnjeni. Znani msgr. Draganović je cenil število pobitih med 100 do 140 tisoč. Kolono 10.000 teh nesrečnikov so zapeljali v Kozaro, kjer so te ujetnike pokončali Srbi. Kot znano, je Kozara ogromno pretrpela v Paveličevi Hrvatski. Tu si je tudi Waldheim prislužil Paveličevo odlikovanje.

Dva nova atentata na Južnem Tirolskem

V zgodnjih nedeljskih urah 30. oktobra je prišlo na Južnem Tirolskem do dveh novih atentatov, ki jih je izvedla teroristična skupina »Ein Tirol« (Ena Tirolska), katere se zavzema za združitev vseh treh Tirolsk (južne, severne in vzhodne) v okviru Avstrije kakor je bilo to do leta 1918.

V Bocnu je bomba eksplodirala v mestnem središču v bližini klasičnega liceja z italijanskim učnim jezikom in nedaleč od poveljstva 4. korpusa alpincev. Poškodovanih je bilo nekaj deset avtomobilov, v vsej okolici pa so popokala okna stano-

Poslanica

PASTORALNEGA OBČNEGA ZBORA LJUBLJANSKE NADŠKOFIJE

Na drugem zasedanju 22. oktobra letos so ob zaključku prisotni sprejeli tudi posebno poslanico. V njej pravijo:

Naša prizadevanja prihajajo iz vere in globoke zavesti, da je Jezus Kristus tudi za nas danes »pot, resnica in življenje« (Jn 14, 6). Tega veselega sporočila pa nimamo pravice obdržati samo zase, temveč se zavedamo svoje dolžnosti, da posredujemo božje odrešenje vsakemu človeku, ki se mu je pripravljen odpreti. V sodobnih razočaranjih, neuspehih in iskanjih dobiva Jezusovo sporočilo še poseben pomen. Zato je toliko večja naša odgovornost, da zanj pričujemo s svojo zvestobo in doslednostjo in ga primerno posredujemo drugim.

Člani zbora se zavedamo, da iščemo odgovore na izzive izrazito kriznega časa. Zavedamo se tudi, da ta kriza ni samo gospodarska in družbena, temveč še globlje moralna. To nam narekuje, da v našem zasebnem in javnem življenju prihajajo vedno bolj do veljave in ugleda nenadomestljive moralne vrednote solidarnosti, odgovornosti, iskrenosti, poštenosti, medsebojnega spoštovanja, dobrote, zvestobe in požrtvovalnosti.

Pričakujemo pa tudi, da bomo verni ljudje kot posamezniki in Cerkev kot skupnost iz dneva v dan doživljali manj ovir za svoje versko in moralno delovanje, da bo v javnem mnenju in vzgojnih ustanovah o veri, Cerkvi in njeni zgodovini vedno manj delnih, enostranskih ali celo napačnih predstav.

Želimo, da bi v naši družbi vsi čedalje bolj spoštovali vse človekove pravice, med katerimi ima pravica do svobode vesti, svetovnega nazora ter njihovega zasebnega in javnega izražanja posebno pomembno mesto. V vedno doslednejšem spoštovanju človekovih pravic, med katere sodi prav tako pravica nerojenih otrok do življenja, vidimo edino pravo prihodnost našega naroda. Zato smo pripravljeni sodelovati z vsemi za krepitev njegove etične trdnosti, samobitnosti in kulture.

Naše srečanje in skupna iskanja sklepamo z velikim in nepremagljivim upanjem, katerega osnova je Jezus Kristus in v Svetem Duhu navzoče božje kraljestvo pravičnosti, resnice, miru in ljubezni.

★

■ Južnoafriške oblasti niso odobrile vstopnega vizuma avstrijski delegaciji pod vodstvom dunajskega pomožnega škofa Floriana Kuntnerja, ki se je hotela na kraju samem prepričati o rasni diskriminaciji, ki se v državi izvaja zoper črnce. Na obisk jo je povabila domača škofova konferenca, ki je zavoljo tega pozvala tuje vlade, naj enako postopajo z delegacijami, katere prihajajo iz Južne Afrike.

vanjskih hiš. Zlasti je bil prizadet omenjeni licej.

V kraju Eppan (Appiano), 10 km južno od Bocna, pa je bila težko poškodovana cerkev sv. Jožefa. Zlasti je prizadet glavni oltar. Škode je za milijardo lir. Cerkev je iz 18. stol., zraven pa je kulturni krožek »Alberto Magno«, ki ga vodijo dominikanci, zahajajo vanj pa pretežno Italijani. Teh je od deset tisoč prebivalcev kakih tisoč. Je to prvič, da so se teroristi (letos je bilo že 23 atentatov) spravili na kako cerkev. Na letaku, ki so ga našli v bližini cerkve, je podpisana »Ein Tirol«, obtožuje pa se sedanega bocensko-briksenškega škofa kapucina Wilhelma Eggerja, da pospešuje asimilacijo med nemško in italijansko narodnostno skupnostjo.

Salezijanski katehetski center

Salezijanska družba je zgradila na Rudniku pri Ljubljani dvonadstropno stavbo, da bo v njej katehetski center. Slovesnost blagoslovitve je bila v ponedeljek 17. okt. Nove prostore je blagoslovil nadškof A. Suštar. Z veliko dobre volje in strokovnim hotenjem želi biti center v službi slovenske Cerkve.

V centru bo pet duhovnikov in sicer: Franc Škrabl, Lojze Snoj, Branko Balažič, Tone Lenarčič in Mirko Zerjav. Skupnost teh salezijanskih duhovnikov si je nadela naslov: Redovna skupnost Kristusa, dobrega Pastirja. V svojem nagovoru je nadškof zaželel novi skupnosti in centru božjega blagoslova, nadvse pa resnično rast v popolnosti in globino molitvene življenja.

O čudežnih vodah

Noben umetnik, bodisi pisatelj, arhitekt ali kipar, ne pričanja svojih stvaritev na slepo. Pač pa jih najprej miselno oblikuje z zaprtimi očmi in v tihi zbranosti. Nato vrže na papir glavne obrise in na teh nadaljuje gradnjo svojega osnutka.

Kako ne bi najvišji Umetnik do potankosti osnoval vesolje, ki naj za vse čase oznanja njegovo slavo? Mojstrsko je Mojzes označil v Genezii to božje delo ob koncu vsakega dneva: »In Bog je videl, da je dobro!« Hoče reči, da se Bog veseli del svoje modrosti, nepreklicne in neponovljive umetnine, primerne za dostojanstvo človeka, ki ga bo ustvaril po svoji podobi.

Prejšnja stoletja človek še ni bil tako noro pogreznjen v svoj napač, in zdrava pamet mu je pomagala pri odkrivanju in obudovanju reda v vesolju. Sedanje stoletje napredka in znanosti pa ga je ohamilo in, zaljubljen v samega sebe, ni več zmožen pogleda navzgor.

Niso pa še izumrli znanstveniki, pošteni in čistega srca, ki ponižno raziskujejo s prodiranjem v te očarljive skrivnosti. Prav iz teh dni je novica o skupini »Združenje Novi Milan«, ki preučuje vode, izvirajoče v krajih, kjer se prikazuje nebeška Gospa.

Vsak živi organizem vsebuje frekvence (nihanje) in vibracije (tresljaje), čisto svoje, tako rekoč »osebne«. Sleherna molekula, vsak atom, se po svojih vibracijah odziva na neki zvok ali barvo. In od skupka teh barv, zvokov in vibracij je tesno povezano človekovo zdravje in bolezen: soglasje torej ali nesoglasje v medsebojnem odnosu.

Za primer imamo vodo, najodličnejši prevodnik omenjenih vibracij ali frekvenc, zato pravimo, da je voda »mati vseh živih bitij«. Tu se je porodila genialna misel: raziskati tako imenovane čudežne vode iz krajev Marijinega prikazovanja. Absolutna prednost je šla lurski vodi.

Rečeno, storjeno. Šli so na lice mesta, si nabavili vzorce vode, jih analizirali, in... glej! Lurska voda vsebuje vseh sedem vibracij sončne svetlobe, za razliko od drugih revnejših vod. Voda v lurskih kopalnicah še vedno vsebuje bolezenske klice (bakterije), toda niso več škodljive, ker so zgubile svojo napadalno in uničevalno moč. Enake lastnosti so ugotovili v rekah Jorinu in Gangesu.

To pa še ni vse. Sledilo je novo, čudovito odkritje. Podjetni Milančani so šli tudi v Medjugorje, da preuči tisto vodo. Vzeli so vzorce in jo analizirali: njene lastnosti se do potankosti ujemajo z lursko vodo. Zabliskala se je nova misel. Iz svojega laboratorija vzamejo vzorec vode in ga prenesejo s seboj v Medjugorje. Po kakem dnevu postanka se vrnejo v Milan in vodo ponovno analizirajo. Je zrak iz Medjugorja okužil vodo, ali jo je okužila Gospa?

Morda se je učenosti v beli halji roka tresla, ko je morala beležiti na papir izvide analize: voda iz njihovega laboratorija namreč, reci in piši, je sedaj popolnoma izenačena z vodo, ki izvira v Medjugorju. Bodo učenjaki, ki se hvalijo, da se vsak las dá razčetrčiti, rešili to uganko? Nebo ostaja skrivnostno kljub vsem računom.

Z neko previdnostjo se govori o radioaktivnosti vode in o ionizaciji zraka. Zagotavljajo tudi možnost neke energije, ki bi jo mogli opredeliti za duhovno. Okrog

Medjugorja je zadnja leta opazna obilna vegetacija ob normalizaciji padavin in pri delkov.

Marijina prikazovanja, moč molitve, duh spokornosti in posta, medsebojno odpuščanje in bratstvo, po božjem dopuščanju vplivajo na uravnovešanje naravnih sil zemlje, vode in zraka; kar ne ostane brez odmeva tudi na ravni države in vlade.

Ob zaključku svojih dolgih raziskav so Milančani sestavili neke vrste vodno karto o učinkih lurske, fatimske, medjugorske in še drugih vod. Ni, da bi se šalili. O resnosti zadeve jamči cvet zaslužnih strokovnjakov, ki se niso zaprli skrivnostim med nebom in zemljo.

Bog, veliki Inženir, je svoje delo stvarjenja izročil človeku, da mu vlada in mu gospodari. Morali bi poklekati in z obrazom v prahu na tleh počastiti neskončno božjo modrost. Istočasno pa se ne drzniti in svojevolično posegati ter rušiti čudoviti red vesolja, zamišljen v dobro vsega človeštva.

»F. V. po »Il fuoco di Pentecoste«, avgust 1988).

PODPIRAJTE »KATOLIŠKI GLAS«! DARUJTE V NJEGOV TISKOVNI SKLAD!

Hrepenenje po Kitajski

Misijonarka Anica Miklavčič piše iz Hongkonga:

Molite, da bi se Cerkev na Kitajskem spet združila z Rimom in bi bilo tako omogočeno misijonarjem, da se vrnejo med drage Kitajce. Med temi sem tudi jaz, ki sem tam delovala 16 let, od 1936 do 1952. Ko sem bila izgnana z drugimi vred, sem šla na Japonsko, kjer sem ostala 16 let. Sledilo je 12 let na Taiwanu (Formozi), v Hongkongu pa sem sedaj 7 let. Dela imam tu v Domu duhovnih vaj veliko, poleg tega pa me zaposluje apostolsko delo zunaj hiše. A kljub vsemu, moje srce hrepeni le po Kitajski.

Misijonsko delovanje salezijanske družbe

11. novembra 1875 je Don Bosko poslal prvo skupino misijonarjev v Argentino. Vseh je bilo 10. Vodil jih je Giovanni Cagliero, poznejši škof in kardinal. V naslednjih letih je salezijanska družba razširila svoje misijonsko delovanje na vse dežele Latinske Amerike. Sedaj deluje v Južni in Srednji Ameriki 4.206 salezijancev, med njimi je 54 škofov.

Misijonsko delovanje v Aziji se je začelo nekaj let kasneje in sicer leta 1891. Salezijanci so našli v Aziji bogato in mnogo obetajoče misijonsko področje. Oznanjevanje spremelja prizadevanje za socialni napredek. Posrečilo se je tudi vzbuditi mnogo poklicev, saj je danes samo v Indiji 1.613 salezijancev. Vseh salezijanskih misijonarjev v Aziji je sedaj 2.524, med njimi 10 škofov. Imajo 185 redovnih hiš.

Tudi v Afriko so prišli salezijanski misijonarji leta 1891, najprej v Alžir, potem v druge afriške dežele. Sedanji vrhovni predstojnik salezijanske družbe Egidio Viganò močno usmerja salezijanske misijonarje v Afriko. Sedaj deluje v Afriki 670 salezijancev, med njimi 2 škofa, imajo pa 80 redovnih hiš.

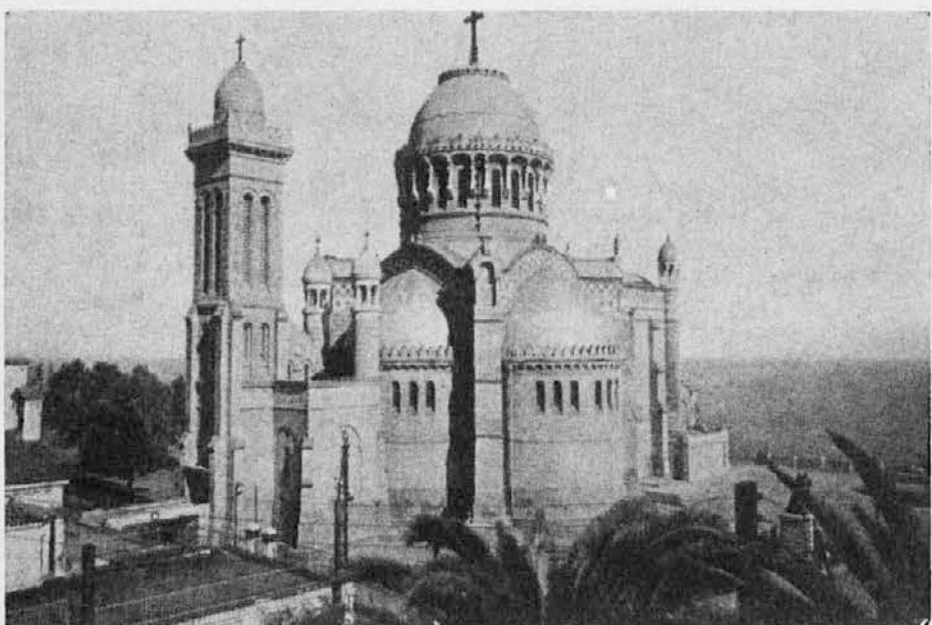
OKNO V DANAŠNJI SVET

■ V do zadnjega sedeža polni dvorani Slovenske Matice je bila v Ljubljani 27. oktobra zvečer okrogla miza o 70-letnici nastanka države Slovencev, Hrvatov in Srbov ter njene združitve 1. decembra 1918 s kraljevino Srbijo. Razpravo je vodil prof. dr. Peter Vodopivec, udeležili pa so se je dr. Bogdan Krizman iz Zagreba, dr. Janko Pleterški iz Ljubljane, dr. Momčilo Zečević iz Beograda in dr. Walter Lukian z Dunaja. Dr. Krizman je zatrdil, da je prvodecembrska združitve zagotovila srbskemu meščanstvu najprej politično prevlado, nato pa še gospodarsko. Pleterški pa je 29. oktobra 1918, ko je bila ustanovljena država SHS, označil kot dan samoodločbe slovenskega naroda. K temu dodajemo mi: ali ne bi bilo prav, da bi Slovenci doma in po svetu zaradi tega predvsem praznovali kot svoj narodni praznik 29. oktober 1918?

■ Zahodnonemški dnevnik »Frankfurter Allgemeine Zeitung« je med Pismi bralcev objavil stališče Aleksandra Karadjordjevića, prestolonaslednika Jugoslavije, o razmerah v sedanji Jugoslaviji. »Sistem, ki ga je zapustil Tito,« piše avtor, »je pred

razpadom. To komajda preseneča, če imamo pred očmi njegove temelje: množične moritve (pokoli v Pliberku in Kočevju), pravosodne umore (dachaški procesi), koncentracijska taborišča (Goli otok), manipulirane volitve, borbeni ateizem, pranje možganov in preganjanja. Spričo kasnejše liberalizacije se v tujini komajda spominjajo zločinov, zagrešenih na začetku, če pa se jih spominjajo, jih preprosto prezrejo. Vendar bi bilo naivno pričakovati od sistema s takšnimi koreninami, da bo prešel k demokraciji brez pretresov in zmešnjav.«

■ Poslopje, v katero bi se moralo preseliti osebe severnoameriškega veleposlanstva v Moskvi, bo dala vlada ZDA porušiti, saj so stene poslopja prepredene z najodobnejšimi prisluškovalnimi napravami. Material, ki je bil vložen v stavbo, je sovjetske izdelave. Washington zahteva od sovjetske vlade odškodnino 29 milijonov dolarjev. Novo veleposlanstvo, ki ga bodo zgradili, pa bo stalo 300 milijonov dolarjev in ga bodo postavili izključno z ameriškim gradbenim materialom. Dela naj bi trajala kako leto.

Edina preostala katoliška cerkev v Alžiru, prestolnici Alžirije, ki je obenem stolnica za vso škofijo. Sliko nam je poslal naš naročnik inž. Janez Kelhar, ki je tam zaposlen pri enem državnih podjetij

Misijska nedelja v Nabrežini

P. Marko Rupnik SJ razlaga ikone v župnijski dvorani v Nabrežini

Branje »Misijske nedelje 1988« in župnijskega glasila »Srečanje«, potem številni lepaki in obvestila v časopisju in po radiu Trst A, vse to naj bi v župniji pripomoglo k uspešnosti Misijske nedelje. Žal pa so kar trije avtobusi prav ta dan mnoge odpeljali na izlet. Kljub vsemu se je dostojno število ljudi udeležilo jutranje in večerne slovesnosti.

P. Marko Rupnik SJ je pri maši razvijal globoko resnico, da je Bog ljubezen, ki se nam daje po Jezusu, tega pa nam posreduje Marija. Ta ljubezen nas vabi, da vsi postanemo resnični misijonarji.

Po maši so si prisotni mogli ogledati ob strokovni razlagi p. Rupnika deset izvirnih ikon, ostale pa so bile kopije, tri v modernem slogu. G. pater je med drugim dejal: Preden je menih začel upodabljati ikono, se je moral dolgo postiti, moliti in premišljevati, da je najprej v sebi ikono doživel; nato jo je izrazil na platnu-lesu. Marsikdo je podoba slikal kleče. Zato je bilo rečeno na II. koncilu v Niceji v 8. stol.: Cimdije opazuje ikono, tembolj te spominja na tistega, ki ga predstavlja in toliko bolj ga skušaš posnemati. Svetim podobam-ikonam zato izkazujemo vse spoštovanje, ne pa bogočastja, ki gre edinole Bogu. Nič čudnega zato, da so bile ikone enako pomembne za posameznika kot za skupnost, v času miru in bojevanja, v trpljenju in zmagah. Zato so mnoge ikone okrašene z zlatom in srebrom.

Lepo je bilo tudi v nedeljo zvečer. Med mašo je pel ekumenski zbor iz Trsta pod vodstvom dr. Z. Hareja, ki je izvajal Mokranjčovo mašo v staroslovanskem jeziku, v župnijski dvorani pa še Kedrov Očenaš in druge liturgične pesmi.

Sledilo je predavanje z diapozitivi ob razlagi dr. A. Kosmača z letošnjega ekumenskega potovanja po Rusiji. V obnovljenem samostanu Danilov v Moskvi smo skupaj z rojaki iz Slovenije peli, molili ter si izmenjali pozdrave in darove s pravoslavnimi brati. Sv. mašo smo imeli v edini katoliški cerkvi v Moskvi, kjer sta somaševanje vodila ljubljanski in beograjski nadškof. Globoko doživetje je naredil obisk Zagorska, ki je središče ruske duhovnosti. V Leningradu so naši ekumenski romarji obiskali znameniti »Ermitage«, cesarski dvorec Petra II., Teološko akademijo, ki jo obiskuje 400 pravoslavni bogoslovcev ter pokopališče, kjer počiva 700.000 žrtev nemškega obleganja mesta med zadnjo vojno. Predmet ogleda so bili dalje Kremelj v Moskvi, grobovi ruskih velikih glasbenikov, in seveda glavno mesto Ukrajine Kijev. Zlasti je bil vreden obiska samostan Pečarskaja Lavra ob reki Dnjepr, v kateri je knez Vladimir dal

Tržaško-goriška ekumenska skupina, katera je letos v poletju obiskala kraje krščanske Rusije, pred znamenitim samostanom v Zagorsku, ki hrani čudovito dragocene ikone

Zakonski osnutek svetovalca SSK Brezigarja

Deželni svetovalec SSK Bojan Brezigar je v deželnem svetu predložil zakonski osnutek, kateri bi omogočil jusarskim odborom, da se poslužujejo ugodnosti, ki jih v zvezi z gozdarstvom določa deželna zakonodaja. Na osnovi obstoječih zakonov namreč lahko prejemajo prispevke za gozdarstvo javne uprave in zasebniki. To velja tako za prispevke za izdelavo gozdarskih načrtov kot tudi za izvedbo del. Zakon iz leta 1986 ne navaja jusarskih odborov, ki se zato ne morejo poslužiti teh ugodnosti.

Svetovalec Brezigar v svojem poročilu, ki spremlja zakonsko besedilo, poudarja, da so še zlasti v tržaški pokrajini velike gozdne površine jusarska lastnina in jo upravljajo demokratično izvoljeni jusarski odbori, ki ne razpolagajo s sredstvi za potrebna vzdrževanja in pogozdovalna dela. Ti gozdovi so pomembno bogastvo in treba jih je zato pravilno ovrednotiti. Zato je pravi nesmisel, da sedanja deželna zakonodaja izključuje jusarske odbore iz seznama ustanov, ki lahko prejemajo prispevke za gozdarstvo. Zakonski osnutek, ki ga je predložil svetovalec Brezigar, naj bi odpravil to krivico.

Hvaležnica 1988

V nedeljo 13. novembra ob 16.30 bo skupno slovesno praznovanje v letu priprave na ljudski misijon za vse tržaške Slovence v stolnici sv. Justa.

Mašno srečanje bo vodil škof L. Bellomi.

Albanski škof slovenskim duhovnikom

Slovenski duhovniki celovške škofije so 10. oktobra letos poromali k Marijini cerkvi v Nazarije v Savinjski dolini. Božjo pot oskrbujejo franciskani, tam pa je tudi samostan klaris. Trenutno jih je sedem, prostora pa je za 23 redovnic.

Po naključju se je tedaj mudil v Nazarijah na nekajdnevem oddihu prizrensko-skopski pomožni škof Nikola Prela, albanske narodnosti. Slovenskim duhovnikom je v svojem nagovoru bežno odkril tudi podobo Cerkve med katoliškimi Albanci. Med drugim je dejal:

»Zavidljivo srečne vas motrim: vi lahko pridete sem, v matično Slovenijo, pridete med svoje brate in sestre v veri, med svoje rojake, tu se lahko počutite kot doma. Kam pa naj gremo mi Albanci, kam naj se zatečemo naši katoličani? V domovino naših rojakov — v Albanijo? Kdo jih bo na tistem grobu krščanstva sprejel?

Srečeval sem se s tamkajšnjimi kristjani — že dvajset in trideset let niso imeli te sreče, da bi lahko bili pri maši. Svojih otrok pa ne morejo niti krščeovati, ker je to strogo prepovedano. Kakšen je že plačal tudi s smrtjo, ker je krstil otroka.

Ni prijetno govoriti o svoji matični domovini s takim priokusom grenkobe... Neko upanje vendarle imamo, daje nam ga naša rojakinja mati Terezija. Pravi namreč, da bo s svojimi sestrami šla na Kitajsko, v Rusijo, "morda celo v Albanijo". Čeprav poudarja "morda", imamo vendar kanček upanja, da bodo naši albanski kristjani kdaj dosegli svobodo veroizpovedi.

V njegovi škofiji — je nadaljeval škof Prela — je dovolj duhovnih poklicev. Pred dvajsetimi leti je bilo le šest duhovnikov albanskega rodu, sedaj jih je že trideset.

»Med nami in Slovenci so trdne vezi — segajo desetletja nazaj. Sestre usmiljenke

so pri nas veliko dobrega naredile, še sedaj jih je nekaj pri nas, čeprav nekatere že komaj hodijo, še vedno poskušajo kaj narediti, kaj pomagati...

Prav tako bo ostalo neizbrisno prizadevno delo slovenskih salezijancev, ki so dušnopastirsko oskrbovali katoličane v Uroševcu, Nišu in Prištini. V teh krajih so še vedno — prav po njihovi zaslugi — trdne katoliške družine; ko pride duhovnik v te družine, se pri njih počuti doma!

V ljudstvu pa seveda še vedno živi spomin na Janeza Gnidovca, škofa, suhatega duhovnika, a svetega. To so naše zveze z vami.

Jugoslovanski škofje o splavu

Na rednem jesenskem zasedanju Jugoslovanske škofovske konference v Zagrebu je slovenski jezuit in zdravnik p. dr. Marijan Šef škofje seznanil s nekaterimi težavami, s katerimi se pri svojem delu srečujejo verni zdravstveni delavci. Predvsem gre za sodelovanje pri opravljanju splavov. Če v skladu s svojo vestjo in splošno sprejetim kodeksom etike zdravstvenih delavcev odbijejo sodelovanje, tvega, da bodo ob službo.

Škofje so poudarili načelo, da nihče ne sme biti preganjan za dejanja, ki jih je naredil v skladu s svojo vestjo. Po drugi strani pa nihče ne more in ne sme nikogar siliti, da bi naredil nekaj, kar je v nasprotju z moralnimi načeli. Odgovorne v bolnišnicah pozivajo, naj spoštujejo vest vsakega zdravstvenega delavca in naj nikogar ne silijo k delu, ki ni v skladu z njegovo vestjo.

Splav je zlo in pomeni hud napad na dostojanstvo ženske. S seboj nosi hude moralne posledice, ki vplivajo tudi na preživetje naroda. Stališče Cerkve, ki temelji na razodeti resnici, ostaja nespremenjeno, ker ga nihče nima pravice menjati.

Škofje so še naprej odločni v prepričanju, da mora Cerkev z vsemi pastoralnimi sredstvi graditi duhovno in moralno podobo očetovstva in materinstva. Samo tako izoblikovani zakonci bodo spoštovali življenje od spočetja dalje.

Posebno pozornost je treba posvetiti mladim, zato zahtevajo, da v vseh škofijah dosledno izvajajo pripravo na zakon v duhu spodbude papeža Janeza Pavla II. »Družinska skupnost« iz leta 1981.

Umrli je misijonar Ante Gabrić

V Bengaliji v Indiji je 20. oktobra umrl hrvaški jezuitski misijonar p. Ante Gabrić. Rodil se je leta 1915 v Metkoviću v Hercegovini. Po maturi je vstopil k jezuitom v Zagrebu. Študije je nadaljeval v Italiji. Pred 50 leti je odšel v misijone v Indijo. Deloval je na področju Bengalije, kjer je še vedno naš misijonar Jože Cukale. Med drugim je bil tudi sodelavec m. Terezije.

»Rast« — v osmo leto

Pred osmimi leti je kot mladinska priloga tržaške »Mladike« začela izhajati »Rast«. Za geslo si je izbrala dva verza iz Srečka Kosovela: »...da občutim v sebi le eno veličast vesoljstva tihega: Rast.« Izbrani naslov priloge že sam po sebi nakazuje njen namen in njen značaj: spremljati in spodbujati versko, narodno, intelektualno rast mladih Slovencev na tej strani meje.

Do danes je izšlo že 45 števil »Rasti«, torej skupno 180 strani večjega formata, kar predstavlja med mladinskimi listi v zamejstvu (če izvajamo skavtski glasilo »Jambor« in »Planiko«) kar izjemen podvig, sad vztrajnosti in zvestobe maloštevilne, a požrtvovalne skupine mladih študentov in izobražencev. Med dosedanjimi številkami so bile pač nekatere bolj žive in aktualne, druge bolj sive in nekatere »standardne«. Kot v vseh uredništvih se tudi v uredništvu »Rasti« vrstijo ustvarjalna in sušna obdobja.

Prvo številko v novem šolskem letu, ki je pravkar izšla skupaj z osmo letošnjo »Mladiko«, je uredil Ivan Žerjal. Če je ta številka »Rasti« v nekem smislu uvod v novo delovno leto, potem se mladinski prilogi »Mladike« napoveduje ustvarjalni prerod.

To je vtis, ki si ga bralec ustvari predvsem ob branju uvodnika, ki živahno in polemično obravnava sedanji slovenski trenutek pri nas v Italiji in v matični domovini ter nas utrjuje v prepričanju, da je pogumna kritika še kako potrebna našemu zaspanemu zamejstvu. Čas samohval in samoprevar je mimo.

Zanimiv je tudi prispevek Lilijane Filipčič »Zakaj bratstvo mladine« o sožitju med italijansko in slovensko narodno skupnostjo v Trstu. Ali je potrebno, kot meni avtorica članka, res vložiti več truda v to smer? Pomembno, in nikoli dokončno rešeno vprašanje, o katerem obstajajo v naših vrstah različna stališča. Zanimivo bi bilo, ko bi prav na straneh »Rasti« brali še druga mnenja o tem problemu. Tako bi bila »Rast« še živahnejša in privlačnejša.

Zadnjo številko dopolnjujejo še poročila o študijskem mladinskem srečanju v Bohinju od 18. do 21. avgusta, polemika mladinske sekcije Slovenske skupnosti z Radiom Opčine, novela Lilijane Filipčič »Vrtinca« ter poročila o delovanju Slovenskega kulturnega kluba v Trstu in o gostovanju MPZ Vesela pomlad v Kanadi (s fotografijami).

Misijska prireditev malo drugače

Mimo tradicionalnih misijskih iger si je prof. Marijan Kravos za nedeljo 30. oktobra izbral nekoliko drugačen program. Povabil je dva mlada gosta, od katerih je eden bil letošnji novomastnik iz Vidre vasi pri Pliberku na Koroškem: je to Janko Krištof, sedaj kaplan v Smihelu, drugi pa Tone Starman iz Špitala, zaposlen kot tehnik in v prostem času načelnik koroških skavtov. Prireditev je bila v Marijinem domu, ul. Risorta 3 v Trstu.

Posebno pozornost je vzbudil prvi gost, kaplan Janko, ki je povedal, da je želel preveriti svoj duhovniški poklic z enoletnim delom v misijonih Južne Amerike v državi Ekvador. Ni ga samo preveril, tudi temeljito se mu je poklic utrdil, ko se je zadržal v široka področja duhovne in materialne revščine kot tudi v zanemarjeno gospodarstvo. Kateheza, gradnja šol in kapelic za bogoslužje, skupnosti, s katerimi je deloval, so mladega bodočega duhovnika ne samo obogatili, temveč tudi smiselno utemeljili njegovo odločitev. Cesar ni utegnil sam povedati, so prikazali številni diapozitivi, od katerih smo se v duhu zahvalili Bogu, da nam še ni treba iskati ravnotežja na strehi avtobusa, ali se pozibavati na hrbtu kakega osla ali konja. Eno leto šole v misijonih mu je verjetno bolj koristilo kot nekaj let dela v domovini.

Danes veliko mladih potuje po svetu, tako je tudi drugega gosta, Toneta Starmana mladostna žilica zvalila, da si je privoščil ogled in prepotoval domala skoro vso Južno Ameriko. Kdo ve, če se ni komu od navzočih zahotelo, da bi ga posnel? Izvirne slike in zanimivosti krajev, ki jih je nanizal ob diapozitivih, so vzbudile občudovanje za lepoto božjega stvarstva, a končno smo ugotovili: povsod je lepo, a doma je najlepše.

Dopolnil in s tem kronal je pa misijonski večer zbor od Sv. Antona pod vodstvom Edija Raceta z večno lepo slovensko pesmijo. - F. V.

»Atomska bomba« v Kulturnem domu v Trstu

S pravo kavbojsko zagnanostjo so se koroški šolarji v sredo 26. okt. spopadli v igri za uničenje atomske bombe.

Na odru kraljuje ogromen globus, ki naj bi predstavljal nekatere zemeljske celice. S kavbojkami, kakšen bosonog, drugi s pištolo, ki pa je bila, če se ne motimo, čisto nedolžna banana, so se v začetku igre spustili v kar mojstrski pretep, kdo bo koga.

V prizoru slepe deklice z lajno pa se izkažejo dokaj viteški. Pravzaprav je njena pripoved, kako je oslepela, rodila zamisel o uničenju atomske bombe.

Pojavi se še Giti Gitičeva, posebna dopisnica lista »Prepili«, ki sporoča, kako so se naši junaki vkrcali na potniško ladjo, kjer so morali lupiti krompir in »svečano prisegli, da odslej ne bodo okusili koščka krompirja«. V »Deželi Onstranmora«, sredi vele mestnega hrupa, »kjer še župan ne pozna vseh ulic«, se jih loteva obup in najraje bi se vrnili domov. Še posebno, ko jim nekdo reče: »Mame se držite, pa se ne boste izgubili, potepini!«

Skladišče atomske bombe varujejo stražniki, ki na tleh igrajo z rdečimi in črnimi lutkami na veliki šahovnici. Zafkavajo se, da bodo umrli od dolgočasnja zaradi te piškave bombe. Našim pa se posreči približati se signalni plošči in sirene sprožijo alarm. V splošni zmedbi med stražniki in generali jo naši odkurijo z bombo na ramah.

Sledi posvet, po katerem sklenejo, da bo za uničenje bombe najbolj primerna puščava v Afriki. V stiku s črnici pa nastane problem, ali bi kazalo bombo raje prodati ali uničiti. Oglasi se presunljiv žvižg in obkolijo jih oboroženi padalci. Vse navzoče privežejo h količkom, dva padalca pa si naložita bombo. Iz neljubega položaja jih rešita Jim in Tom, generala, ki sta stražila bombo in jo sedaj iščeta. Na roke pa porivata avto, ker jima je zmanjkalo bencina. Od črncev ga dobita za dvajset žvečilnih gumijev. Sedaj pa se črnici pripravljajo, kako bodo belce skuhalili in pojedli. V kritičnem trenutku Jim zatrobi v hupo, črnici poberejo šila in kopita ter se razbeže.

Se in še je avtor Miloš Mikeln natrosil v igro razne trike in zvijače, preden je prišlo do eksplozije bombe na Severnem tečaju, a bi bilo predolgo jih naštevati. Žal pa mnogo duhovitih točk besedne igre ni prišlo do izraza, ker so otroški glasovi bili mnogo prebiki za tako velik oder našega gledališča. Glasbena spremljava za ritmične prizore je bilo v slogu odrskega dogajanja in prav posrečena. Vsekakor, pa nam je bil užitek tudi muzikaličnost koroške govornice. Pohvala gre seveda mladim igralcem, ki so v igro vložili mnogo truda. - F. V.

Šport

Olympia: dober začetek

Odbojkarsko prvenstvo C1 lige se je začelo. Goriška Olympia se je podala na pot v Rovigo, da preizkusi srečo v tej kategoriji. Fantje so se dolgo in vestno pripravljali pod vodstvom trenerja Vojka Jakopiča. Vestnost in trdota treninga je bila bogato poplačana, saj so pregazili ekipo Badie s 3 : 2 (15 : 8, 5 : 15, 15 : 9, 14 : 16, 15 : 8). Zadovoljni so bili tudi navijači, saj jih je šlo z Olympio za cel avtobus. Pričakujemo, da bodo naši atleti nizali uspeh za uspehom tudi v nadaljevanju prvenstva.

★ SZ Olympia obvešča, da v sobotto 5. t. m ne bo tekme v telovadnici ob Katoliškem domu proti ekipi Astori Prixitalia iz Trevisa, ker se je to moštvo odpovedalo prvenstvu. Prosimo za razumevanje.

Pomoč v boju proti rasizmu

Ekumenski svet Cerkv, ki ima sedež v Zenevi, je letos podelil 635.000 dolarjev pomoči raznim organizacijam, ki se borijo proti rasizmu. Takih organizacij je 59. Polovico denarne pomoči so prejele štiri organizacije, ki se borijo proti rasizmu v Južni Afriki in Namibiji.

goriške novice

Poklonitev vojnim žrtvam

V nedeljo 30. oktobra so se člani ZSKP - Gorica v Gonarsu poklonili vojnim žrtvam. Prof. Stanko Jericijo je najprej daroval sv. mašo, pri kateri je poudaril namen in pomen vsakoletnega srečanja v gonarski cerkvi in na pokopališču. Med mašo so prepevala Števerjanska dekleta, ki jih vodi Anka Černic.

Ob spominski grobnici v Gonarsu je nato sledilo polaganje vencev in kulturni program.

Sto let rojstva

Petra Butkoviča-Domna

Peter Butkovič-Domen, nazadnje župnik v Sovodnjah ob Soči, se je v istem kraju rodil 22. nov. 1888. Posvečen v duhovnika leta 1913 je pastiral kot kaplan v Kamnjah, kot vikar na Lokvah in v Ravnici, kot župnik v Zgoniku in v Sovodnjah. Pisatelj, prevajalec, ugankar in risar je poleg božjega kruha delil svojim rojakom literarno-kulturne dobrine, dokler mu ni roka omahnila, duh pa se spočil v Bogu 27. febr. 1983. (Iz spominske podobice).

Ob stoletnici njegovega rojstva priredi v petek 4. nov. zvečer KD Sovodnje pod pokroviteljstvom Občinske knjižnice spominsko proslavo, na kateri bodo nastopili ženski zbor Sovodnje, Sovodenjska dekleta in učenci 5. razr. osn. šole, ki od 6. junija 1982 nosi njegovo ime. Recital obsega prozo in poezije iz del Petra Butkoviča-Domna, KD Sovodnje pa je pripravilo tudi razstavo njegovih del in umetnin. Naj še dodamo, da je občinski svet 5. marca 1982 odobril sklep, po katerem je bila imenovana po njem ulica v Sovodnjah. - R. D.

Delovanje goriške občinske uprave

Politična večina na goriški občini, ki jo sestavljajo DC, PSI, PSDI, SSK in PRI je pred kratkim preverila dosedanje delovanje občinske uprave, ki je nastala po volitvah 1985. Dobro leto in pol še loči upravo do izteka mandata, zato je prav, da se politično-upravne sile večine soočijo z izvajanjem programa.

V tem smislu je pred dnevi potekalo srečanje občinskega odbora z načelniki svetovalskih skupin zgoraj omenjenih strank v gorškem občinskem svetu. Posebej so hoteli skupno preveriti izvajanje programskih smernic po lanskem preverjanju med strankami večine. Župan in odborniki so skupno z načelniki skupin pregledali položaj in ugotovili nekaj prednostnih problemov, za katere je nujno, da jih reši še sedanja uprava. Tako npr. problem osebja in prenovitve občinskega osebja, vprašanje cestnega omrežja in mestnega prometa, zadevo šolskih gradenj (dela za slovensko šolsko središče redno poteka), civilne zaščite in bodoče univerze, problem urbanistike itd.

Tudi občinski svet je zasedal v sredini prejšnjega tedna. Tako je zlasti obravnaval vprašanja redne uprave. V interpellacijah se je med drugim svetovalec dr. Damjan Paulin (SSK) zanimal za popravila osnovne šole v Štandrežu. Komunist Busolini je sprožil zadevo nameravanega posveta o slovenski manjšini. Predstavnik zelenih Fiorelli je v debati o mestni glasbeni šoli poudaril tudi vlogo slovenskih glasbenih šol na Gorškem.

Pred kratkim je zasedel svoje mesto novi poveljnik mestnih redarjev polkovnik Armido Zaro, ki je nadomestil prejšnjega poveljnika polkovnika Grudna in sedaj začasnega poveljnika Zorzenona.

Razno z goriške pokrajinske uprave

Novi glavni tajnik na goriški Pokrajini je Raffaello Fabbro, ki je zmagal na natečaju. Prihaja s tržaške občine in je bil prej tajnik v Trzinu, še prej pa dve leti na goriški Pokrajini. Dosedanji tajnik je bil dr. Italo Zon.

Deželni odbornik Barnaba (danes za javne uprave, prej za šolstvo in kulturo) je bil imenovan za koordinatorskega za udeležanje deželnega zakona št. 10 o decentralizaciji (praktično gre za vse posege, ki jih bo deželna uprava dodelila Pokrajini).

Za novo delovanje bo potrebno večje število uslužbencev, ki bodo začasno prišli iz deželnih uradov. Danes namreč Pokrajine ne razpolagajo z zadovoljivo delovno silo, ki bi bila kos novim nalogam.

Na srečanju z dekanom videmske univerze Frillijem je predsednik goriške Po-

krajine Crisci ponudil prenovljeno stavbo Usmiljenih bratov v ul. Diaz, ko bo dokončana, za razvoj vseučilišnih ved v gorškem mestu.

Odbornik za šolstvo je napovedal, da bo 9. novembra seja pokrajinskega šolskega sveta (Consiglio scolastico provinciale), v katerem bo prisoten kot predstavnik Pokrajine sam odbornik dr. M. Spacapan. Na tem važnem srečanju bo pokrajinski šolski odbor izrekel mnenje o predlaganih novih šolskih usmeritvah, specializacijah in avtonomijah, torej tudi o slovenskem gorškem zavodu »Z. Zois«. Na prednostni lestvici, kot jo je predlagal goriški šolski skrbnik, je naša šola na drugem mestu (na prvem je prošnja za konservatorij v Gorici kot sekcija tržaškega ali videmskega), na tretjem tečaj za specializacijo na dietetskem področju v zavodu D'Annunzio - Gorica, na četrtem avtonomija za trgovski zavod »Cossar« v Trzinu, na petem avtonomija za trgovski zavod »Fermi« v Krminu.

Odsotnost slovenskih predstavnikov (zaradi nesmiselnega bojkota na volitvah v šolske organe) bo seveda slaba točka v diskusiji, kjer bo praktično odbornik M. Spacapan sam proti vsem drugim prisotnim. Kako pa bo takrat, ko na tem mestu ne bo več slovenskega (SSK) predstavnika na Pokrajini?

Odbornik za finance Fabbro je napovedal, da bo goriška Pokrajina odkupila stavbo bivše slovenske šole v ul. Randaccio za potrebe znanstvenega liceja; odkup bo stal približno 500 milijonov. To vsoto bo Pokrajina krila z izkupičkom prodaje terena goriški občini za slovenske šole, za katerega je cenitev znašala 600 milijonov lir.

Sovodnje

Občinska seja 25. okt. Župan je napovedal sklicanje širšega posveta, ki ga bo priredila občinska uprava v Rupci o bodočem šolskem pouku v tamkajšnji šoli. Sporočil je tudi, da se je pričelo z asfaltiranjem cest v Rupci in na Peči, na glavni cesti v Sovodnjah pa bodo postavili pločnike. Ob koncu se je župan seznanil s svetovalci o bližnjem sestanku z upravitelji vodovodnega omrežja. Te dni je namreč prišlo večkrat do izpada dobave vode. Nujno bi bilo ojačiti vodovodne cevi na sovođenjskem območju.

Podžupan je poročal, da je pokrajinski nadzorni odbor mnenja, naj se v proračunu črta postavka 10 milijonov lir za izplačilo za dvojezično poslovanje. V zvezi s tem je občinski svet soblasno sklenil, naj postavka ostane.

Gradnja večnamenskega centra v Sovodnjah, za katerega je naredil načrt geom. Ivo Rojc, bo stala 480 milijonov lir. Načrt predvideva porušenje bivše Kodermačeve hiše. Nova stavba ne bo imela tradicionalnih lesenih naoknic, ker bi bilo njih vzdrževanje drago, čeprav bi se bolj skladale z okoljem, finančno stanje občine pa tega ne dovoljuje.

Svet je tudi odobril nakup nabiralnika za strupene odpadke (npr. baterije, stara zdravila). Za odpeljavo in uničenje bo skrbelo podjetje Ecologica Friulana iz Vidma, ki bo začelo s službo 1. januarja 1989. Pogodba velja tri leta.

Upepeljevalnik bo zaradi preureditvenih del miroval nekaj tednov. Nastal pa bo ob tem problem, kam s smetmi. Ekipa, s katero je sovođenjska uprava sklenila pogodbo za preučevanje onesaženja zraka in zemlje, je 7. oktobra napravila na več krajih izvide. Rezultati bodo znani v teku 60 dni. Kar se pa tiče pritožbe sovođenjske občine na deželno razsodišče TAR glede lokacije upepeljevalnika, bo omenjeno sodišče zadevo obravnavalo 1. dec. letos.

Imenovana je bilo ocenjevalna komisija petih oseb za mesto kuharice in snažilke v otroškem vrtcu v Rupci. V komisiji je tudi zastopnik manjšine. KSD Danica z Vrha pa je svet odobril prispevek 2.300.000 lir za organiziranje letošnjega občinskega praznika. - Remo Devetak

Gostovanje mešanega zbora Hrast v Tolminu in Trevisu

Mešani zbor Hrast iz Doberdoba je letošnjo sezono odprl kar z dvema koncertoma. Prvi je bil v petek 14. oktobra v Tolminu, drugi pa v nedeljo 23. oktobra v Trevisu.

Za koncert v župnijski cerkvi v Tolminu so bile na sporedu cerkvene pesmi; prvi del je obsegal ciklus latinskih, nemških in staroslovanskih skladb, v drugem delu

Odbor gorških staršev prireja

MARTINOVANJE

(večerja, glasba... in presenečenje)

v soboto 12. novembra ob 20.30

v mali dvorani Katoliškega doma

Vstop samo z vabili, ki so na voljo v Katoliški knjigarni.

pa je bila na sporedu liturgija sv. Janeza Zlatoustega. Občinstvo je pesmi toplo sprejelo in nastopajoče nagradilo z navdušenim ploskanjem. Večer so pevci in pevke zaključili v bližnjem župnišču s petjem in v veseli družbi domačinov ob okusni postrežbi.

V Treviso je naš zbor odpotoval z avtobusom. Tam so si nastopajoči v spremstvu organizatorjev ogledali mesto, ki je vse s svojimi zgodovinskimi in pokrajinskimi značilnostmi zelo pritegnilo.

Nastop sam je bil ob 15.30 v polni cerkvi sv. Frančiška v sklopu koncertov, ki jih je pripravil »Treviso Musica« skupaj z organizacijo »Treviso porte aperte«. Program je bil dolg in raznolik; v prvi del je bila vključena liturgija sv. Janeza Zlatoustega, op. 41 ruskega skladatelja Čajkovskega; drugi del pa je bil posvečen slovenski, koroški in makedonski ljudski pesmi. Naše slovensko petje je bilo italijanskim poslušalcem čisto nekaj novega in drugačnega. Slovenska pesem pa se je zvečer še nadaljevala po mestnih ulicah in trgih. - s + s

Iz Slovenije

Cerkev Marije Pomagaj na Brezjah — bazilika

Na začetku drugega zasedanja pastoralnega občnega zbora ljubljanske nadškofije je žlane zbora in opazovalce razveselila novica, da je papež Janez Pavel II. romarski cerkvi Marije Pomagaj na Brezjah podelil častni naslov bazilika. V antični dobi je bila bazilika javna zgradba, sodišče, zbornica in podobno. Od 4. stol. dalje so začele rasti krščanske cerkve po vzorcu starih bazilik, vendar z nekaterimi novimi prvinami. Najznamenitejše so štiri velike rimske bazilike: sv. Petra, sv. Pavla, sv. Marije Velike in sv. Janeza v Lateranu. Kasneje je papež začel podeljevati častni naziv bazilika posebno imenitnim cerkvam po svetu. V Sloveniji smo imeli že pred Brezjami nekaj cerkva, ki se ponašajo s tem naslovom: Mati milosti v Mariboru, Petrovče, Brestanica, Stična, Sv. gora.

Številni vpis v prvi letnik Teološke fakultete v Ljubljani

Bogoslovna fakulteta v Ljubljani je letos doživela presenečenje. V prvi letnik se je vpisalo kar 48 slušateljev. Razdeljeni so pa tako: 15 jih pripada slovenskim škofijam z namenom, da postanejo duhovniki; 12 jih pripada redovnim skupnostim z namenom, da postanejo redovni duhovniki; dve sta redovnici. Ostali so laiki in sicer 7 fantov in 12 deklet.

Odbor za obhajanje 450-letnice Sv. gore

Koprski škof Metod Pirih je imenoval v ta odbor naslednje duhovnike: Ivana Blažiča, župnika in dekana v Dornberku, Cirila Ceja, župnika v Smartnem v Brdih, p. Leopolda Grčarja OFM, kaplana v Nazarjih, Ivana Gregorčiča, župnika v Grgarju, Vinka Paljka, župnika v Solkanu in p. Dominika Ploja OFM, gvardijana na Sv. gori. V odboru je tudi msgr. Franc Močnik iz Gorice.

★
Krščanski človek, ki doživlja, kako se v bogoslužju kruh spreminja v Kristusovo telo, naj bi se sam spremenil. Postal naj bi kruh za druge ljudi, ki so lačni naklonjenosti in prijateljstva. (Škof Egon Kapellari)

OBVESTILA

Zveza slov. katol. prosvete v Gorici vabi na redno mesečno sejo odbora v ponedeljek 7. nov. ob 20.30 v Katol. domu.

V Kult. domu v Gorici uprizori SSG iz Trsta komedijo O. Wildeja »Važno je imenovati se Ernest« v ponedeljek 7. nov. ob 20.30 red A in v torek 8. nov. ob 20.30 red B. Za ponedeljkovo predstavo vozi avtobus po običajnem voznem redu.

Slovensko dobrodelno društvo v Trstu, ul. Machiavelli 22, praznuje letos 40-letnico svojega delovanja. Priložnostna proslava bo v mali dvorani Kulturnega doma v Trstu, ul. Petronio 4, v petek 11. nov. ob 18. uri.

Spored od 6. do 11. novembra 1988
Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.15 Mladinski oder: »Eko Eko«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 13.10 M. Uršič: »Dogodivščine...«. 14.50 Sport in glasba.

Ponedeljek: 8.10 Spomini na Alberta Reja. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Ljubezen v književnosti. 12.40 Mešani zbor Mačkolje. 13.20 Gospodarska problematika. 15.00 I. Tavčar: Izza kongresa. 17.00 Kulturna kronika.

Torek: 8.10 Svet Boga - Bog sveta. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.40 Dekliška skupina Vesela pomlad z Opčin. 13.20 Od Milj do Devina. 14.10 Otroški kotiček. 14.30 Iz Benečije. 15.00 Cervantes. Don Kihot. 17.00 Kulturna kronika.

Sreda: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Zdravniška posvetovalnica. 12.40 Mešani zbor M. Kogoj od Sv. Ivana v Trstu. 13.20 Na gorškem valu. 15.00 Cervantes: Don Kihot. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 M. Dvorak: Slovenec v Pragi pred 20 leti.

Četrtek: 8.10 Svet Boga - Bog sveta. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Debelost in akupunktura. 12.40 Moški zbor Novoga sv. Antona. 13.20 Nediški zvon. 14.10 Dvignjena zavesa. 15.00 Cervantes: Don Kihot. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Letošnje mednarodno zborovsko tekmovanje v Arezzu. 18.00 Iz arhiva Ciril-Metodove šole v Trstu ob stoletnici ustanovitve.

Petek: 8.10 Pogled v restavratorsko delavnico. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.40 Mešani zbor Kolonkovec. 13.20 Od Milj do Devina. 14.10 Otroški kotiček. 14.30 Goriški razgledi. 15.00 Cervantes: Don Kihot. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Koncert za srce in orkester. 12.40 Dekliški zbor Devin. 14.10 Glas od Režije. 15.00 Drugi program. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Pianistka B. Zonta. 18.00 Sofokles: Antigona.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19 % IVA.

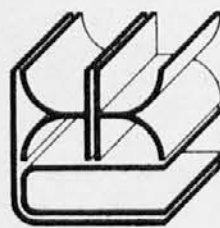
Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Vaš Hotel

34170 GORIZIA - GORICA (ITALY) - CORSO ITALIA, 63
TELEF. (0481) 82166 / 7 / 8 - TELEX 461154 PAL GO I

libreria cattolica katoliška knjigarna

Piazza della Vittoria - Travnik, 25
GORIZIA - GORICA (ITALY)
Tel. (0481) 84407

Vse za Božič
jaslice, božična drevesca
darila, razni okraski